

SALAM CAVADLI - 70

"Zəngiliğinin səsi" qəzetinin baş redaktoru,
şair-dramaturq Salam Cavadlının anadan
olmasının 70, yaradıcılığının 50 ili tamam olur

SEVMƏZ

Alaçığı qurub göz oxşayan guşədə,
Həyatımda ilk dəfə gecələdim meşədə,
"Ayı var!" nidəsindən olmadım əndişədə,
Əzəldən bilirəm ki, dağlar qorxağı sevməz.

Gah cana var, gah çaqqal sübhə qədr uladı,
Qurbağa "orkestri" coşub meydan suladı,
Dostum deyindi, sonra "xor" vurub yuxuladı,
Bildim döşəyi sevən evdən qırağı sevməz.

Yuxumun basqısını heç almadım vəcə də,
İlhamım çuşa gəldi ayılı, sərın gecədə,
Duyumu olan gərək hər məqamı seçə də!
Təbi mürgü vuranlar əsla bu çağı sevməz.

Yalnız səhərə yaxın yuxu gəldi gözümə,
Alaçığın küncündə yer elədim özümə,
Dostlarım heyran qaldı mənə olan dözümə,
Onlar sanırmış Salam belə sınağı sevməz.

TANRIM,

SƏNƏ MİNNƏTDARAM

Gülər üzlə qarşıma çıxan,
doğmalar kimi gözümlün içinə baxan,
dostcasına olımı sıxan

yaxşı insanlara görə,
Tanrım, sənə minnətdaram!

Səyəndə onlar
səsimə səs verdilər,
yaşamağa həvəs verdilər,
şeyrimə ilham, nəfəs verdilər.

Həm də bəzəkli sözlərlə
könlümün qapısını döyən,
süfrömin bərəkətini yeyən,
sonra arxamca

xoş olmayan sözlər deyən
nadanlara görə,
Tanrım, sənə minnətdaram!

Salam Allahverdi oğlu Cavadov 1950-ci il iyulun 3-də Zəngilan rayonunda anadan olub. Orta təhsilini başa vurduqdan sonra Akademik Yusif Məmmədəliyev adına Naxçıvan Dövlət Universitetinin tarix fakültəsini və Jurnalist Sənətkarlığı İnstitutunu bitirib. 1970-ci ildən doğma rayon qəzetində müxbir, şöbə müdiri, məsul katib, redaktor vəzifələrində çalışıb. Hazırda "Zəngilanın səsi" qəzetinin baş redaktorudur. İlk məcburi köçkünlük illərindən başlayaraq rayon qəzetinin nəşrinin bütün ağırlığını öz üzərinə götürmüşdür. Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin və Azərbaycan Jurnalistlər Birliyinin üzvü, Həsən bəy Zərdabi adına mükafat laureatıdır.

Bədii yaradıcılığa erkən yaşlarından başlayıb. Hələ məktəbli ikən şeirləri "Kənd həyatı" qəzetində işıq üzü görüb. Sonradan "Salam CAVADLI" imzası respublikamızın digər mətbuat orqanlarında oxucuların diqqətini cəlb edib. Xalq şairi Fikrət Qocanın təşəbbüsü ilə mərkəzi televiziya da yaradıcılığının ilk təqdimatı olub. Müxtəlif qəzet və jurnallarda davamlı olaraq şeirləri, hekayələri, publisistik yazıları, eləcə də yaradıcılığına dair rəylər dərc edilib.

"Qayanın tənha daşı", "Ağ yağış" şeirlər, "Son gümanım – Zəngilanım", "Müqəddəs ruhları sızlardan 20 il", "Pyeslər" kitablarının müəllifi, "Qardaşlar" kitabının həmmüəllifidir. Qədim, milli bayramımıza həsr etdiyi "Gəl, Novruzum!" pyesi 100 dəfədən artıq Azərbaycan Dövlət Akademik Milli Dram Teatrında tamaşaya qoyulub.

Çünki onları dar günümdə deyil,
xoş günümdə tanıtdın.
Həmişə məni onlardan uca tutdun,
yanlışlarımlı əfv etdin, unuttun.
Bu gün də mənimləsən,
hökmlü sədan:
"Yolunla get, - deyir, -
nəfsini kəm, əlini bol et" - deyir.
Var ol, Tanrım, var ol,
heç zaman sədd görməsin,
könlümə açdığın yol!

ŞEİR YAZMAQ ASAN DEYİL

Şeir yazmaq asan deyil,
Gərək sözə can verəsən.
İlhamına könül açıb,
Duyğu, həyəcan verəsən.

Nə var qafiyə düzməyə,
Dayaz sularla üzüməyə?
İmzana ağız büzməyə
Lazımdı imkan verəsən?!

Düşməsən haqqın izinə,
Kim dəyər verər sözüünə?
Hər misran üçün özünə
Gərək imtahan verəsən.

Deyimində axın ola,
Ruhun xalqa yaxın ola.
Yalnız bir günahın ola,
Dərdə çox zaman verəsən.

ADIMI DÜZGÜN ÇAĞIR

Mənə "qaçqın" söyləmə,
Adımı düzgün çağır.
Arazı üzdüm, keçdim,
Adımı üzgün çağır.

Hələ sulardan qabaq
Dərdə üzüb gəlmişəm.
Neçə soyuq məzara
Şəhid düzüb gəlmişəm.

Qaçsaydım, yol var idi,
Mən o yolu seçmədim.
Qaçmaq eyib, ar idi,
Mən o yoldan keçmədim.

Torpaq, qələm əhliydim,
Əlimə silah aldım.
Xoş gündə köməkliydim,
Darda dayaqsız qaldım.

Dözüb durdu Zəngilan,
Günüm şivən, hüzdü.
Məsələkində düz olan
Qan içində üzürdü.

Yüzdən beşi qaçardı,
Onlar bizdən deyildi.
Dərdə bax: beşin adı
Doxsan beşə deyildi.

İndi yurdsuz bihalam,
Üzür bu illər məni.
Desin: "Vətənsiz balam",
Ağlasın dillər məni.

Adımı düzgün çağır,
Haqqımı etmə haram.
İstəsən yüz gün çağır,
"Qaçqın" desən baxmaram,
Adımı düzgün çağır!

ZƏNGİLƏN

Hanı o xoşbəxt çağım?
Olmusan sinə dağım.
Doğma, gözəl oylağım,
Xanimanım Zəngilan.

Saysızdır cənnət guşon,
Məst oldu yolu düşon,
Dörd çay axıb görüşon,
Gülüstənüm Zəngilan.

Oyun qurmuşdu fələk,
Meydanda qalmışdın tək,
Dözdün son gümanadək,
Son gümanım Zəngilan.

Röyada gördüm səni,
Artı saçımın dəni,
Hey çağırurdun məni,
Tək qalanım Zəngilan.

İnanıram bir gün mən,
Öpəcəyəm əlindən,
Çiçəyindən, gülündən,
Mehribanım Zəngilan.

GEDİR

Bu illər yellər sayağı,
Hardan gəlib, hara gedir?
Günbəgün çoxalır ağı,
Saçımdakı qara gedir.

Zəmanə elə qarışdı,
Gəncliyim selə qarışdı,
Bir də gördüm qarlı qışdı,
Məni çəkib dara, gedir.

Yurdum yandı, binəm yandı,
Vətən dedim, sinəm yandı,
Dərd selləndi, "nənəm yandı!",
Günüm ahu-zara gedir.

Keçmişlər güman kimidir,
Hər ötən gün an kimidir,
Bu illər saman kimidir,
Qoşulub rüzgara gedir.

MƏNDƏN SONRA

Bir gün mənim də ömrümün
son ilməsi qırılacaq.
Şəklim mərasim
evinə vurulacaq.

Yas yerində
xatirə danışın da olacaq,
İş üçün sövdələşən də,
gülən də.
Həmişə belə olur
kimsə öləndə.

Yalnız beş-on nəfər
ürəkdən yas saxlayacaq.
Bir də ananın müqəddəs ruhu
şəklimi bağrına basıb
zülüm-zülüm ağlayacaq!